

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra To verdener

Citation: Hjortø, Knud: "To verdener", i Hjortø, Knud: *To verdener*, 1905, s. 98. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_05-shoot-idm139784978111472/facsimile.pdf (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: To verdener

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

den formår at opbyde, og slænger det om sig, ti dens visdom er forbi samtidig med, at dens hverv er fuldbyrdet, men dens livskraft er ikke udtømt, derfor kan den ikke hensøve blidt; mindet om et stort værk, den har efterladt, gør dens dødsstund vild.

Helga skyndte sig ind i skoven; hun havde hast med at nå den, og dog var der besvær ved at gå, mangfoldigheden gjorde hendes sind tungt. Det varede en tid, inden indtrykkene fordelte sig, så hun igen kunde komme i ligevægt. Men da var nydelsen også fuldkommen; hun var til mode som et menneske, der en dag uventet finder noget, han højlig trængte til, han synes med det samme, at det er det, han så længe har gået og ledt efter og følt savnet af. Hvad var det hele værd, før jeg fandt dette? tænker han.

Helga vandrede skoven igennem i alle retninger. Når hun havde set et sted og undret sig, kom hun i tanker om et andet, som hun også godt kendte; hvordan så det ud i dag? Og overalt var der virkelig noget nyt at se. Imens var alle vante forhold faldet ud af hendes erindring; des mere ublandet var den stærke følelse af sjælden højtidelighed. Hun gik der alene og kom ingen ved; det faldt hende heller ikke ind, at der kunde være tale om andet; der eksisterede i dette øjeblik ikke andet end hende og skoven; alt det, hun så, var hun ene om; ingen kunde komme og sige: Giv mig det halve!

Hun stod og så op i et træ og forestillede sig, hvor grøn man kunde blive indeni hænderne og på knæerne, hvis man klatrede derop, da hun opdagede Niels Grandlev, der kom langs fjorden hen mod